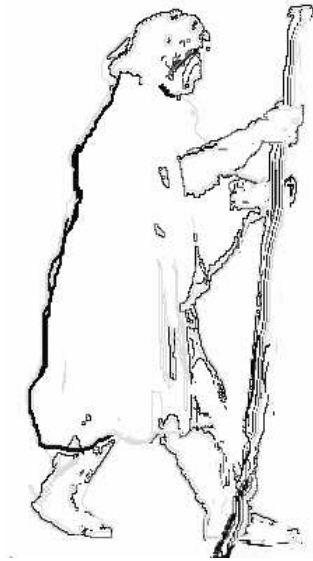

Het pad van je hart

Het pad van je hart

Peter Geraedts

ISBN: 9789463863179

Coverontwerp en afbeelding: Peter Geraedts

© Peter Geraedts

Niets uit deze uitgave mag in welke vorm dan ook gekopieerd,
vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt zonder
toestemming van de schrijver

<https://www.petergeraedts.nl>

voor meer informatie over healings, inwijdingen, trainingen en
workshops

1.

Hij merkte wel, dat de mensen die hij tegenkwam hem wat lacherig aankeken. Dat was tot op heden echter geen reden geweest om zijn kleding en uiterlijk te veranderen. Voor een deel kon dat ook niet, omdat hij bij een gerenommeerd Londens kantoor werkte en zijn typisch Engelse kleding daar erg op prijs werd gesteld. Voor een ander deel was het zijn eigen bewuste keuze. Hoewel, bewust. Hij zag zichzelf nog niet lopen in die modernistische kleding die werknemers van andere kantoren uit het gebouw wel droegen.

Hij kon zich de reacties van de mensen op straat ook wel voorstellen. Het was die dag wisselend bewolkt, maar wel 27 graden en hij liep in een grijs tweedpak, droeg ook nu zijn onafscheidelijke bolhoed en had naast zijn aktetas een kleine airportkoffer bij zich en zijn zwarte paraplu.

Londen was een stad die bij hem paste, vond hij. Hij woonde in een redelijk luxe appartement en werkte in een van de hoge moderne torens in City die uitkeken op de Tower en de Tower Bridge. Het contrast in deze stad verbaasde hem regelmatig, zoals de tegenstrijdigheden in hemzelf hem ook meer dan eens verbaasden. Traditie, allure naast vooruitgang, vernieuwing. Hij wist wel dat vernieuwing ook allure kon inhouden en dat het geen tegenstelling hoefde te zijn. Hij troostte zich vaker met de gedachte, dat tradities ooit ontstaan waren en op dat moment

nieuwe elementen waren. Deze gedachte gebruikte hij als leidraad om zich staande te houden in een samenleving die in snel tempo veranderde. Deze gedachte gebruikte hij ook om wat los te komen van zijn ingeslepen rituelen, waarmee hij zijn leven leidde. Zijn contrast was innerlijke zachtaardigheid en kwetsbaarheid, gehuld in een pantser van traditionele kleding, werk en opvattingen.

Op sommige momenten kon hij niet voorkomen, dat de zachtaardigheid tevoorschijn kwam. Hij voelde zich dan opgesloten in zijn kantoor, in zijn kostuum en in zijn leven. Hij stapte dan even uit zijn wereld door te dagdromen en enige tijd uit het raam over de stad te turen. Vooral nu het zomer was en de toeristen van heinde en ver naar Londen kwamen om de stad te bezichtigen. Hij zag de drommen rond en in de Tower schuifelen, evenals op de oever van de Theems en op de Tower Bridge. Soms mengde hij zich in de middagpauze tussen de toeristen, die veronderstelden dat hij een deel was van het decorum van de Tower, net zoals de traditioneel geklede wachters. Liep hij terug naar kantoor, dan viel hij weer op en zag hij weer enkele geamuseerd kijkende mensen.

Hij voelde zich niet echt op zijn gemak op weg naar metrostation Tower Hill. Het waarom was hem niet duidelijk. Hij had al de hele dag een vreemd gespannen gevoel, dat hij gemakshalve maar toeschreef aan de belangrijke bespreking die hij moest gaan

voeren. Hij miste net de trein, omdat hij te langzaam vooruitkwam in de drukte en door de traagheid van zijn manier van bewegen. Bovendien wilde hij niet te hard lopen, omdat zijn kostuum doorweekt zou kunnen worden met zweet. Wellicht kon hij zich op het vliegveld even omkleden naar wat luchtigere kleding. Hij had morgen pas een vergadering met collega's van de Nederlandse vestiging.

In de overvolle gangen van de ondergrondse werd hij regelmatig omvergelopen door mensen die wel sneller konden en vooral wilden. Het was benauwd op het perron. Hij moest zijn bolhoed afzetten, omdat de zweetdruppels onder zijn hoed vandaan zijn nek inliepen. Hij zag vanuit zijn ooghoeken de omstanders, die hem vreemd aankeken en meewarig met hun hoofd schudden, die geamuseerd lachten, die met elkaar praatten over hem achter hun hand, of die openlijk zelfs naar hun voorhoofd wezen.

Onderweg naar Liverpool Street station bleef hij in de metro bij de ingangdeur staan. Voor hem zaten twee jonge vrouwen. Mooi, gebruind en met shirts aan die niets te raden overlieten van hun jonge lichamen. Gebiologeerd staarden hij naar hen, zonder dat hij zich daar zelf bewust van was. Met een schok kwam hij tot dat besef, toen een van de vrouwen tegen hem zei, dat hij maar pornosites moest gaan bekijken als hij zo behoeftig was. Hij kreeg een rood hoofd, mompelde excuses en staarde de resterende minuten beschaamd naar de grond. Ook omdat de omstanders hem nu openlijk durfden uit te lachen.

Op het metrostation verliet hij snel de trein, liep de gangen door, de trap omhoog en verdronk in de mensenmassa in de enorm grote hal. Op de metershoge schermen die opgehangen waren hoog in het midden van de hal, las hij dat zijn trein naar Stansted enige vertraging had. De omroepster schalde even later de reden over de hoofden van de treinreizigers, waarvan enkele honderden al uren gestrand bleken te zijn door werkzaamheden op het baanvak naar de luchthaven. Tegen zijn gewoonte in vloekte hij, maar zo binnensmonds dat het niet werd opgemerkt door opdringerige reizigers die kennelijk de kortste weg naar de andere kant van de hal wilden lopen. Zelfs als dat betekende, dat ze er anderen voor omver moesten duwen. Die zijn dan maar eerder dood dan ik, dacht hij, geheel in de trant van hardlopers zijn doodlopers. Hij had zich nog niet eerder op zo'n relativerende opmerking kunnen betrappen die dag.

Hij overwoog om zich nu al om te kleden, maar de hoeveelheid mensen in de hal was zo groot, dat hij enorm veel moeite zou moeten doen om bij het toilet te komen. Bovendien vreesde hij, dat zijn kostuum vuil zou worden met omkleden of zou gaan ruiken naar de vuiligheid op de vloeren.

Voetje voor voetje en intussen doornat bezweet, schuifelde hij naar de overkant van de hal, waar de trein naar Stansted aan zou komen en weer zou vertrekken. Met goed geluk! Wellicht? Nog voor hij de overzijde bereikt had, gaf de omroepster aan dat de trein naar Stansted was aangekomen op perron twee. Door de

massale golfbeweging die nu ontstond onder de treinreizigers, werd hij automatisch meegevoerd naar het goede perron. Ook nu gebruikte hij zijn treintruc die hij had geleerd tijdens zijn militaire diensttijd. Hij ging op een vaste plek staan anderhalve meter van de rand van het perron. Vrijwel altijd stopte de trein zo, dat een van de deuren in die cirkel van anderhalve meter terecht kwam. Met een forse stap was hij als een van de eersten bij de deur. Daarnaast moest hij alleen nog standvastig de uitstappende reizigers trotseren. Ook nu had hij daardoor een zitplaats.

2.

De conducteurs hadden tientallen mensen de toegang tot de trein moeten ontzeggen, omdat hij anders gevaarlijk vol zou zijn. Paul Newcom keek naar de woedende mensen op het perron en voelde zich opgelucht, dat hij wel een plaatsje had. Niet alleen waren alle banken bezet, ook in het middenpad en in de hallen stonden de mensen schouder aan schouder. Krakend en piepend zette de trein zich tergend langzaam in beweging. Hij observeerde zijn medereizigers. Tegenover hem een niet onknappe vrouw van midden veertig, die de Vogue als waaier gebruikte. Een plezierige bijkomstigheid was, dat de daardoor ontstane lichte verkoeling ook hem bereikte. Naast haar een man van in de zestig. Klein, sluijk wit haar, gezet. Hij keek

Paul vriendelijk aan met ogen die innerlijke rust aangaven. Hij benijdde de man daarom, overigens zonder jaloers te zijn. Iedereen had zijn eigen weg te gaan. Naast hem zat een jonge vrouw van midden twintig, vlot gekleed maar anders dan de twee jonge vrouwen in de metro. Ze had een lang en slank postuur en was volledig verdiept in een boek. Paul schatte in dat ze studente was. Toen hij kans kreeg om de titel te lezen, zag hij tot zijn verbazing dat het een boek was voor het bereiken van geluk en liefde. Zou hij zo'n boek ook niet eens moeten lezen? Wellicht dat hij daaruit wat aanwijzingen zou kunnen halen hoe hij zijn leven verder moest inrichten. Meestal was hij wel tevreden met zijn leven, maar gelukkig was hij in elk geval niet. In een van de weinige persoonlijke gesprekken met een vrouwelijke collega, had zij geopperd dat zijn tevredenheid voortkwam uit de geringe verwachtingen die hij van het leven had. Hij had het niet durven bevestigen uit angst dat zijn leven onrustig werd als hij die mening een hoog waarheidsgehalte zou geven. Het gesprek met haar had hem al onrustig genoeg gemaakt.

Er ontstond enig rumoer toen de trein bij een station stopte en toen bleek dat iemand die midden in de trein stond, er op dit station uit moest. Ook hier op het perron boze en teleurgestelde reizigers.

Op de volgende drie stations waren de taferelen hetzelfde. Op het vierde station leek het ineens of de trein die zwanger leek van de vele mensen, hen nu geboren liet worden in een vloedgolf van

lijven, zweet en ongeduld. Hier kwamen er nauwelijks reizigers bij, zodat er veel ruimte ontstond en de wind vrijelijk door de geopende ramen kon waaien. Tot grote opluchting van Paul die met de minuut zijn pak natter voelde worden en de angst voelde groeien dat hij morgen niet op de vergadering kon verschijnen in dit verfrommelde en stinkende kostuum. Hij nam zich voor om een ander kostuum te kopen op de luchthaven. Daardoor ontspande hij.

Het landschap was licht glooiend met weinig huizen erin. Soms zag hij een auto als een insect door het groen schuiven, mensen zag hij niet. Een enkele keer flitste er een oud en verlaten stationnetje aan zijn raam voorbij. Zo snel dat hij niet eens de naam kon lezen die op het stationsgebouw was geschilderd. Zijn coupé was nu grotendeels leeg. De studente was er nog, de oudere man eveneens. Een eind verderop zat een jong koppel dicht tegen elkaar aan. Ze schenen geen last van de warmte te hebben. Hun lichamen moesten toch ook bezweet zijn, zeker omdat ze echt zomers gekleed waren. Paul hield niet van de zweetgeur van naakte lijven, zelfs niet van dat van hemzelf. De twee merkten niet eens dat Paul hen observeerde. De oude man deed dat wel. Hij keek met een licht geamuseerde, licht meewarige blik naar Paul en het leek alsof hij de persoonlijkheid van Paul las. Zijn ogen werden daarna zachter en hij knikte heel vaag als teken van instemming of herkenning.

In het coupégedeelte achter hem zaten een moeder en een zoon van rond de twaalf. Paul schatte in dat het een gescheiden vrouw was of een weduwe met slechts een kind. Hij concludeerde dat uit de wijze waarop de vrouw met de jongen sprak. Zorgzaam, maar sturend. Hij dacht even terug aan zijn eigen jeugd toen hij zo oud was. Was het bij hem thuis anders geweest? Waren moeders wel ooit anders dan zo? En hoe zat dat met de andere vrouwen dan moeders? Waren die wel anders? Hélène was anders, dat stond vast. Maar zo anders, dat hij daar absoluut niet mee om kon gaan. Haar onafhankelijkheid, haar gedecideerdheid en haar openheid hadden hem erg op zijn hoede laten zijn voor haar. Zij had op haar beurt niet zoveel gekund met zijn twijfels, zijn terughoudendheid. Het was een korte, maar niet hevige relatie geweest. Voor haar een ervaring, die ze in zich op had genomen en waar ze lering uit had getrokken. Voor hem een ingrijpende bijna levensbedreigende situatie, die de karaktertrekken waar Hélène moeite mee had, nog had versterkt. De oude man zat zachtjes te neuriën. Het leek Paul een kerkelijk gezang. Of het dat was wist hij niet, maar het had voor hem duidelijk die associatie. De man had toch al een wat onaardse uitstraling, vond Paul nadat hij hem enige tijd onoplettend in de gaten had gehouden. Niet alleen uit tijdverdrijf. Op de een of andere manier intrigeerde deze man met zijn zachte uitstraling hem. Hij was zowel vaderfiguur als oudere broer. Op sommige momenten als de man toch even naar Paul keek en deze zich

betrapt voelde daardoor, leek hij zelfs een jongensachtige uitdrukking op zijn gezicht te krijgen. Het zou niet gek zijn, als je er op die leeftijd nog zo zou uitzien.

Ineens hoorde Paul een krakend geluid, geluid van metaal op metaal. De trein schokte en werd fors afgeremd, even was het donker alsof ze een tunnel waren binnengereden. In een flits vroeg hij zich af wat er gebeurde. Waren ze al in station Stansted? Dat zou de donkere tunnel kunnen verklaren. Wat was het kraken en piepen dan? Had de trein iets meegenomen wat op de rails lag? Hij beseftte dat er in Londen was aangekondigd dat de vertraging te maken had met werkzaamheden aan het spoor. Vreemd echter dat de trein dan nu weer gewoon soepel reed. Weliswaar in het aardedonker, omdat de binnenverlichting van de trein was uitgegaan, maar hij vergiste zich daarin niet. Hij voelde dat de trein op snelheid kwam.

Even later ging het coupélicht weer aan en reed de trein de tunnel uit.

3.

Er was iets gebeurd, er was iets veranderd. Niet alleen herkende hij het landschap buiten niet meer, ook zijn medereizigers waren anders geworden. Het jonge stel leek ouder te zijn geworden, evenals de jongen van twaalf. De moeder daarentegen leek een heel stuk jonger. De studente was vrijwel dezelfde.

Onverstoorbaar leek ze in haar boek op zoek te zijn naar het geluk.

De oude man was er niet meer. Was hij in het donker naar een andere coupé gegaan? Er leek Paul geen reden voor te zijn, maar hij begreep niet altijd de beweegredenen van mensen, vaak niet eens die van hemzelf.

Langzaam minderde de trein vaart. Paul keek naar buiten en zag het heuvelachtige landschap in een milde avondzon. Het was hier glooiender met veel meer bosschage. Hier leken de huizen onzichtbaar te zijn.

Voor het eerst deze reis klonk er een stem door de luidspreker boven de coupédeur.

“Volgend station bestemd voor de heer Samuel Poorter. Wil de heer Poorter zich klaarmaken om op het volgende station uit te stappen”.

Het bleef daarna even stil en het leek alsof de vrouwenstem uit de luidspreker direct antwoord gaf op de vraag die Paul zichzelf in zijn hoofd stelde.

“Het volgende station is de uitstapplaats van Samuel Poorter. Willen alle andere reizigers in de trein blijven en wachten op hun oproep?”

Paul zag dat de oude man die eerder tegenover hem zat op dit station uitstapte. Hij draaide zich nog even naar Paul toe, groette hem met een glimlach en een hoofdknik en liep toen naar wat de uitgang leek te zijn, een vreemd gevormde poort in Chinese stijl.

Intussen had de studente haar boek dichtgeklapt en naast Paul op het wandtafeltje gelegd. Ze pakte onder de bank een tas, die Paul nog niet eerder had opgemerkt, keek erin en rangschikte wat spullen. Toen stond ze op, keek Paul met een vertederende glimlach aan, die zijn hart sneller deed kloppen en liep naar de deur. Paul was zo gefascineerd door haar blik, dat hij naar haar bleef staren. Op het moment dat de stem weer uit de luidspreker klonk en de naam van een vrouw doorgaf, realiseerde hij zich dat ze haar boek had laten liggen. Hij riep haar bij de zojuist doorgegeven naam. Ze bleef even staan, keek hem weer glimlachend aan.

Voor hij zich verstaanbaar kon maken, zei ze: "Ik heb het boek niet meer nodig. Ik weet nu wat me te doen staat. Ik schenk het je. Jij bent toch ook op zoek naar geluk!"

Met die laatste woorden verdween ze door de deur, die zachtjes achter haar sloot. Paul zag haar alleen nog van achteren, terwijl ze op weg was naar het einde van het perron. Toen de trein haar voorbij reed, zwaaide ze nog even en riep: "Lees het boek!"

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Een heel boek lezen. Hij ging weer zitten, nam het boek op en begon te lezen. Hij werd zich weer bewust van zijn omgeving toen zijn naam uit de luidspreker klonk.

"Paul Newcom. Wil je je klaarmaken om op jouw station uit te stappen."

Hij keek naar het boek en moest tot zijn verbazing constateren dat hij aan de laatste bladzijde bezig was. Hoe lang had hij gelezen? Wat stond er allemaal in? Hij las als laatste regels: "Veel belangrijker dan de woorden uit dit boek is de energie, die ze oproepen. Veel belangrijker dan de woorden te begrijpen, is ze te doorvoelen met het hart. Daarin ligt het ware geluk, dat de reiziger wacht op het einde van zijn tocht".

Hij voelde hoe de trein al vaart minderde. Bijna instinctief zette hij zijn bolhoed op en nam zijn paraplu. Geen moment dacht hij aan zijn kleine koffer, die hij had meegenomen op reis naar. In het halletje tussen de twee coupés, zag hij dat er verderop in de trein ook nog enkele mensen zaten. Het leek alsof ze hem niet zagen. Maar misschien waren ze wel met hun eigen gedachten bezig, zoals hij dat eerder ook had gedaan.

Hij aarzelde even toen de trein stil hield en de deur zich uitnodigend voor hem opende.

"Ga maar!" hoorde hij een stem ergens vandaan zeggen. Het was een zachte vrouwenstem die hem even later aan zijn moeder deed denken. Hij bleef nog even op het perron staan, terwijl de trein in de verte verdween op weg naar een onbekende bestemming. Welke bestemming? Hij kon er niets bij bedenken. Wel, dat het niet Stansted zou zijn. Wat er gebeurd was, wist hij niet. Dat er iets gebeurd was, voelde hij in elke vezel van zijn lichaam.

4.

De trein was allang weg, toen Paul zijn blik over de omgeving liet dwalen. Even verderop was een klein trapje naar het landschap rondom. Een grote vlakte vol paden die tussen vijvers doorliepen. Het was geen doolhof, omdat de begroeiing laag was en er genoeg overzicht was waar je naartoe kon. Hier en daar stonden bomen en struiken en het groen rondom de vijvers werd opgefleurd met enkele felgekleurde bloemen die als sterren straalden. De ruimte werd begrensd door wat een grote haag leek. Was daar dan wel een doolhof? In een hoek van dit landschapsgedeelte zag hij een glazen gebouw staan. Hij besloot daar naartoe te gaan. Meer keuze had hij tenslotte ook niet, tenzij hij over de paden wilde blijven lopen. Iets in hem zei hem echter, dat dat zijn bestemming niet was.

Op het moment dat hij het trapje af liep en voet zette op het pad, hoorde hij voor het eerst weer geluid. Dat realiseerde hij zich nu pas. Zachte muziek met af en toe vogelgezang. Hij bleef even staan om te luisteren, maar voelde direct de aandrang om verder te gaan. Een soort stuwing die hem licht voortdreef naar het glazen gebouw. Eerder dan hij beseftte, was hij bij de toegangsdeur.

Het gebouw was geheel van glas en veel groter dan hij verwacht had. De vorm was achthoekig met een dak, dat vanuit de acht zijden naar het midden toeliep. Daarop stond een torentje in

dezelfde vorm bekroond met een koepel. Hij opende de deur, trad voorzichtig binnen alsof hij verwachtte dat de vloer ook van glas zou zijn.

Hij had van buiten naar binnen kunnen kijken, maar andersom kon dat niet. De wanden leken hier binnen te bestaan uit fluorescerende kleuren, uit wisselend licht, dat soms versprong van het ene naar het naastliggende vlak. In het midden stond een grote kelkvorm, die Paul deed denken aan een doopvont zoals hij die uit enkele kathedralen kende. Toen hij vlak naast de doopvont ging staan, schoot er een enorm brede lichtbundel uit de koepel de kelkvorm in, waarvan de inhoud direct begon te bruisen. Zo sterk zelfs dat die over de randen heen stroomde, over de vloer rondom hem liep.

Ergens vandaan klonk een stem die hem opdracht gaf om zijn kleren, hoed en paraplu in de kelk te leggen. Toen hij aarzelde, klonk de stem nadrukkelijker hoewel nog steeds liefdevol. Tot drie maal toe herhaalde de stem zijn verzoek, voordat Paul bereid was op dat verzoek in te gaan. Schaamte om zijn naaktheid veroorzaakte de aarzeling.

“Er wordt voor je gezorgd”, klonk de stem weer toen hij zijn hoed en paraplu in de kelk legde. De inhoud kolkte weer over de rand. De vertrouwdheid met de stem zorgde ervoor, dat Paul zijn schroom overwon, zich helemaal uitkleedde en alle kleren in de kelk deed. Ook nu reageerde de kelkinhoud overvloedig.

Daar stond hij dan, naakt en zonder bezittingen. Een eind verderop was een tafeltje, dat hij nog niet eerder had opgemerkt. Ook de deur er vlak achter was hem eerder kennelijk ontgaan. Of was die er straks niet geweest? Op het tafeltje lag een lang dun gewaad van zachte witte zijde. Hij streelde de stof, woog de lichtheid ervan in zijn handen en voelde een zachte tinteling toen hij het gewaad aan deed. Het gaf hem een geruststellend gevoel. Het leek alsof zijn vertrouwen iets was toegenomen. Of kwam dat doordat hij nu zijn schaamte weer kon loslaten? Er lag ook een paar sandalen, licht van gewicht en uitermate soepel.

De deur bleek een doorgang te zijn naar een plein, dat hij even van te voren vaag had zien schemeren door de zijwanden naast de deur. Het was kolossaal groot. Veel groter dan het Sint-Pieterplein in Rome, veel groter dan het park bij de Eiffeltoren in Parijs, groter dan Hyde Park in Londen. Een plein helemaal gelegd van tegels van één bij één meter. Rondom het plein zag hij een landschap met bergen van wisselende hoogte en met gevarieerde vormen. Op het plein waren hier en daar kleine tuinen aangelegd die voortreffelijk pasten in het patroon van de tegels.

Minder passend in het patroon waren de groepen mensen die hier en daar stonden. Vreemd dat hij die niet als eerste had opgemerkt. Overeenkomsten vielen hem meestal eerder op dan verschillen. Dat was ook handig in zijn werk. Zijn werk? Zijn leven?

Zijn doel hier? Wilde hij de vraagtekens wegwerken, dan zou hij actie moeten ondernemen.

Hij besloot om naar een groep toe te lopen, die niet zo ver van hem vandaan bij een van de tuinen stond. Dichterbij gekomen, zag hij dat in het midden van de groep iemand stond te praten, kennelijk op een verhoging. Zijn bewegingen ondersteunden zijn betoog dat hij vol vuur over de hoofden van zijn toehoorders uitstortte. Het verbaasde Paul dat hij de woorden niet kon horen, hoewel hij toch al aardig dichtbij was en de man zo hard leek te praten dat het tientallen meters verder op dit lege plein hoorbaar moest zijn. Was er iets met zijn oren aan de hand? Ook toen hij bij de achterste toehoorders ging staan, hoorde hij niet wat de man vertelde. Toch zag hij, dat de omstanders reageerden op wat de man zei. Op het moment dat Paul zich afvroeg of hij doof was geworden, onderbrak de man zijn betoog, keek Paul recht aan met liefdevolle maar zeer indringende ogen en sprak duidelijk verstaanbaar voor hem.

“Het is een lange weg die je hebt te gaan, Paul Newcom, maar het loont de moeite. Het zal je vrij maken en maken tot wat je bent. Daar op die zeven bergen vind je wat je zoekt.”

Hij wees naar bergen die recht voor Paul te zien waren, maar achter hem lagen, zodat hij een vreemde beweging in die richting maakte. Hij leek op te vliegen door de wijde mouwen van zijn gewaad, die fladderden rond zijn armen.

“Daar, Paul, daarginds begint jouw tocht, begint jouw geluk. Zet het boek uit je hoofd, maar houdt het in je hart. Dan pas heeft het zin, krijgt het jouw zin.”

Zo abrupt als hij zich eerder tot Paul had gewend, zo abrupt keerde hij weer terug naar zijn betoog voor de omstanders, die al die tijd in dezelfde houding waren blijven staan. De redenaar ging weer volledig op in zijn vurige woorden en gebaren en keek geen enkel moment meer naar Paul. Ook de omstanders hadden er geen enkele blijk van gegeven, dat ze Paul hadden gezien.

Vreemde mensen, vreemde wereld, dacht hij toen hij achterlangs de groep liep in de aangegeven richting.

Zeven bergen. De zeven heuvelenweg, dacht hij. Had hij die naam niet ooit ergens anders gehoord? Of had hij die naam in het boek van de studente gelezen? Wat had de man gezegd over dat boek? ‘Zet het uit je hoofd en houd het in je hart!’ Het zou leuk zijn als hij nog even had uitgelegd wat hij met dat raadsel bedoelde.

Paul liep nadenkend in de aangegeven richting. Het was weer stil op het plein. Vreemd. Weer stil. Zou het mogelijk zijn, dat alle mensen alleen de woorden hoorden, die voor hen speciaal bestemd waren? Het moest zo wel zijn. Doof was hij niet. Dat bleek net wel. Hij had de redenaar echt gehoord en hij had zich nadrukkelijk naar Paul gewend. Dus moest het iets anders zijn, waarom hij niet kon horen wat de toehoorders wel konden horen.

Hij was aan de rand van het plein gekomen. Er liep een gracht om het plein heen, die de afscheiding vormde met een veel onherbergzamer landschap dat zich nu voor Paul uitstreckte. Hij liep langs de gracht om een doorwaadbare plaats te vinden, maar de oever werd steeds steiler en begroeider. Het leek bijna onmogelijk om nog bij de gracht te komen. De enige mogelijkheid was voorlopig zijn ingeslagen weg te vervolgen. Meende hij dat nou, of hoorde hij daadwerkelijk iemand roepen. Hij hoorde toch zijn naam! Hij duwde wat takken aan de kant om door het struikgewas te komen en zag toen een pad, of wat daarvoor door moest gaan, dat schuin naar beneden liep. Hij moest voorzichtig lopen, want de goede begaanbaarheid van het plein had plaatsgemaakt voor een stenig, kronkelig pad. Voorzichtig zette hij zijn voeten neer om zich niet te verwonden.

Weer hoorde hij zijn naam noemen. Dit maal als begroeting, want hij had een vlak stuk oever bereikt waar hij werd opgewacht door een fors uitziende man met baard en woeste haren. Paul schrok licht van zijn verschijning, maar vermande zich omdat de vreemdeling zijn naam had geweten. Bovendien was de stem van de man zacht, evenals de uitdrukking van zijn ogen.

“Je bent keurig op tijd. Maar dat ben je altijd wel”, sprak de man die zich daarna voorstelde als Balthasar.

Paul keek hem kennelijk nogal verbaasd aan, want Balthasar schudde zijn behaarde hoofd en lachte breeduit.